

EL COR D'EN LAU

 Creu Roja

 30 ANYS
D'ACOLLIMENTS
FAMILIARS

*Aquesta és la història d'un aneguet que no sabia que es pot
estimar sense triar ni trair a ningú.*

No està permesa la reproducció total o parcial d'aquesta publicació sense el consentiment previ i per escrit dels autors i de Creu Roja a Catalunya.

Tots els drets reservats.

Autores text: Cristina Alles León, Laura Castiñeiras García, Marta Pintos Magdalena i Carmen Rey Naviera

Autor il·lustracions: Francisco Rodríguez Pereira

Dipòsit legal: B 12874-2016

© Creu Roja, 2016

Reimpressió: 2023

Edita: Creu Roja

C. Joan d'Àustria, 120-124 - 08018 Barcelona

Imprès per: Digital Copy Shop

EL COR D'EN LAU

Autores:

Cristina Alles, Laura Castiñeiras,
Marta Pintos i Carmen Rey

Traducció:

Alba Juanola

Il·lustrador:

Francisco Rodríguez

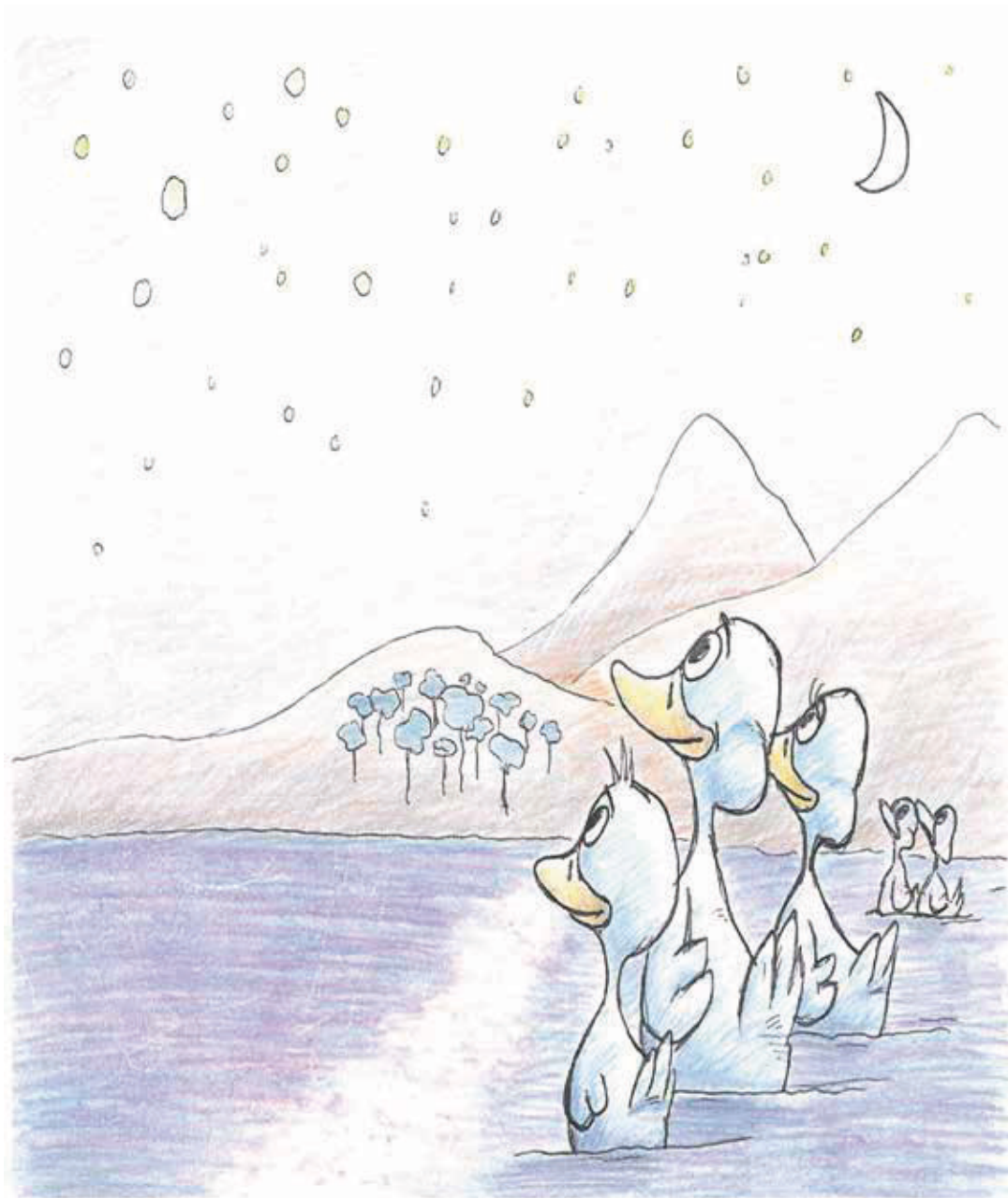

En Lau vivia en una bassa envoltada d'arbres. No hi havia massa espai per poder jugar, però en Lau creixia feliç i content perquè vivia amb els seus pares, a qui estimava molt.

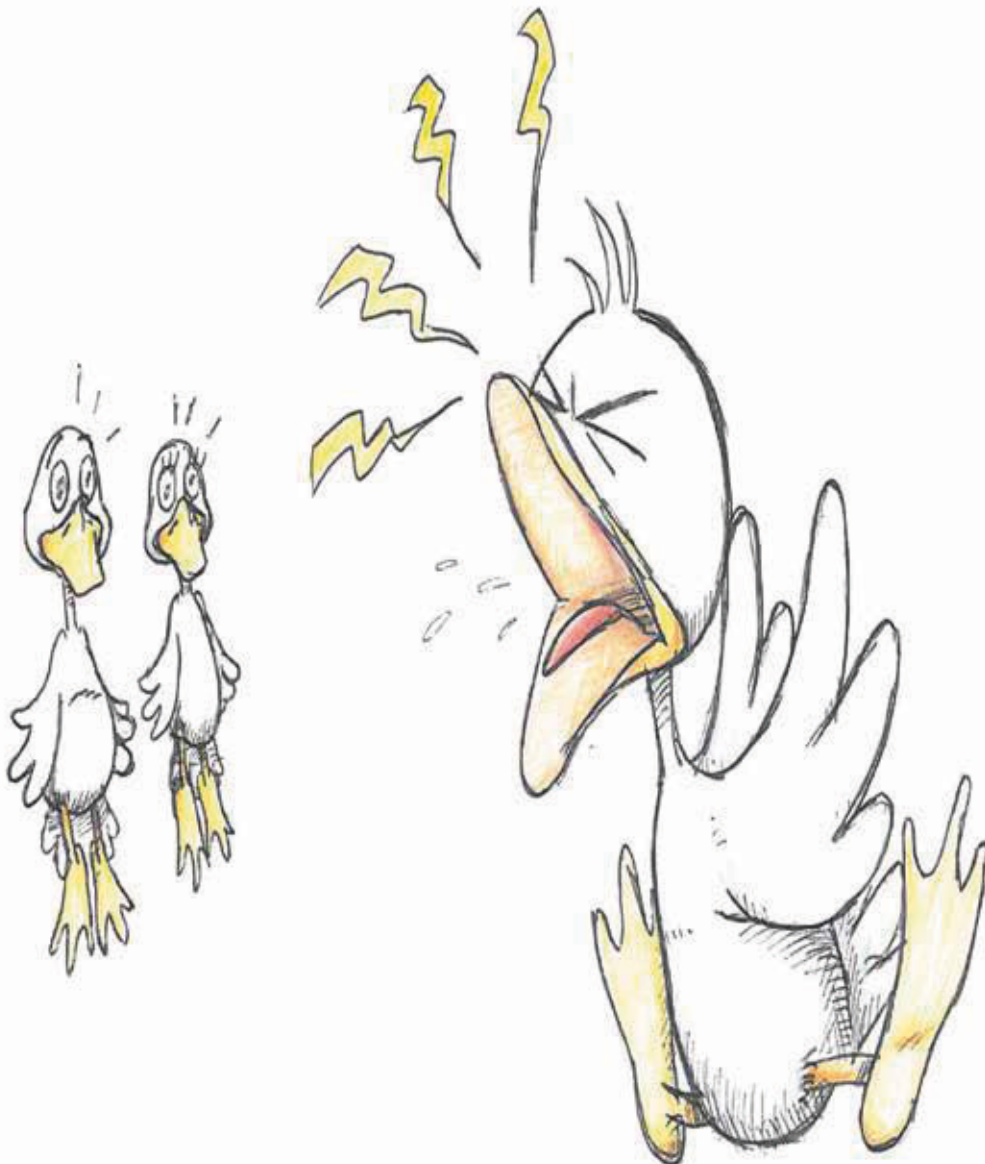
Però un dia va passar alguna cosa; en Lau no sap per què, però els seus pares el van deixar en una bassa veïna amb altres ànecs i van marxar tot dient-li. –No t'amoïnis, Lau, ens veurem ben aviat!

Aquesta nova bassa era MOOOOLT més gran que la seva, hi havia molts ànecs, herba per jugar, llocs a descobrir... allà hi vivia una gran família d'ànecs amb qui en Lau es va quedar a viure.

Cada dia la família d'ànecs li netejava les plomes, procuraven donar-li el millor menjar, comptaven els estels abans d'anar a dormir, feien excursions als bassals de l'entorn...

En Lau feia moltes coses en aquesta nova casa amb la família d'ànecs, tots l'estimaven i tenien cura d'ell, però alguna cosa li passava...

I és que en Lau trobava molt a faltar els seus pares; hi havia dies en què pensava que alguna cosa molt dolenta havia d'haver fet perquè el deixessin allà a viure.

Altres dies rumiava que si els seus pares arribaven a saber que s'ho passava d'allò més bé amb la nova família d'ànecs, potser s'enfadarien tant que no l'anirien a buscar mai més.

Per això, en Lau a vegades estava molt trist i no podia somriure, d'altres s'enfadava, contestava malament i no feia cas del que li deien o fins i tot deixava de fer aquelles coses divertides que tant li agradaven.

Un dia en què en Lau estava especialment trist, es va anar allunyant de la bassa on vivia i va començar a caminar...

Caminà, caminà i va seguir caminant fins a arribar a un lloc on hi havia un gran arbre.

En Lau va seure sota l'arbre a descansar, es va arraulir entre les arrels i va començar a plorar...

– Hola, Lau! -va sentir de sobte

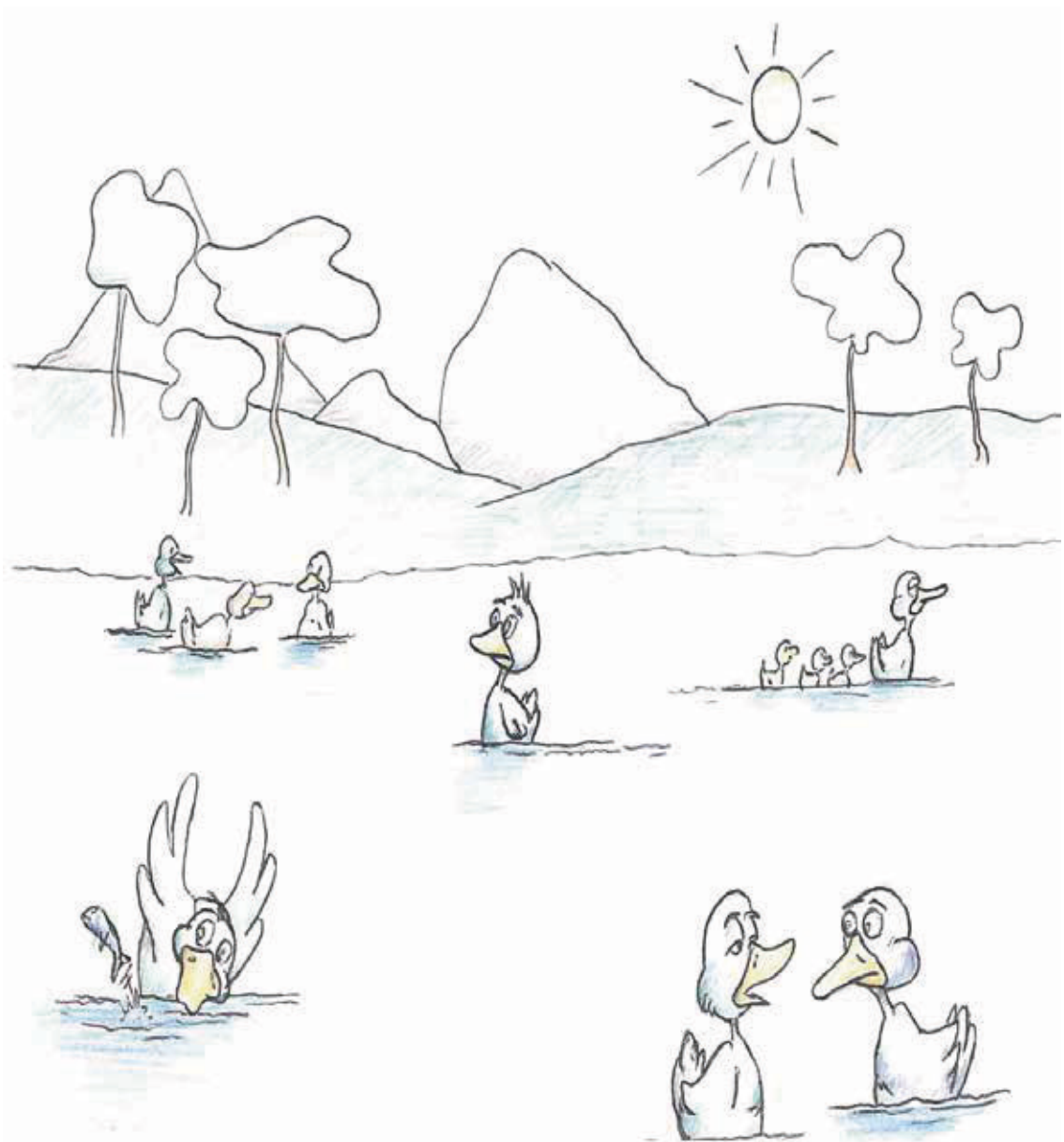
En Lau va fer un bot i es va espantar, va mirar a un costat i a l'altre i no va veure ningú.

– Aquí, aquí, darrere teu! -va tornar a sentir. En Lau es va girar i va descobrir, molt sorprès, que era l'arbre qui li parlava.

– Hola -va contestar en Lau- com és que saps el meu nom?

– Perquè jo sé gairebé tot el que passa en aquest bosc, Lau, sóc aquí des de fa molt i molt de temps i tinc notícies de tot el que passa: si neix un aneguet nou, si un amic s'enfada amb un altre, si algú ha de marxar...

– També sé el que et passa a tu, Lau, i perquè a vegades t'en-
tristeixes, però el millor de tot és que sé com ho pots fer per
tornar a estar content.

– Sííííí??? Saps quan tornaran els meus pares?, saps si estan enfadats amb mi? -va preguntar tot nerviós en Lau.

– No, Lau, no sé quan tornaran, però el que sí que sé és que no estan enfadats amb tu i també sé que tu no has fet res de dolent. Seu un moment, Lau, et vull explicar una cosa:

Quan estimem algú, ens agrada que estigui content, que s’ho passi bé, que tingui molts amics, que estimi molta gent... volem que el seu cor es faci cada cop més gran i més fort.

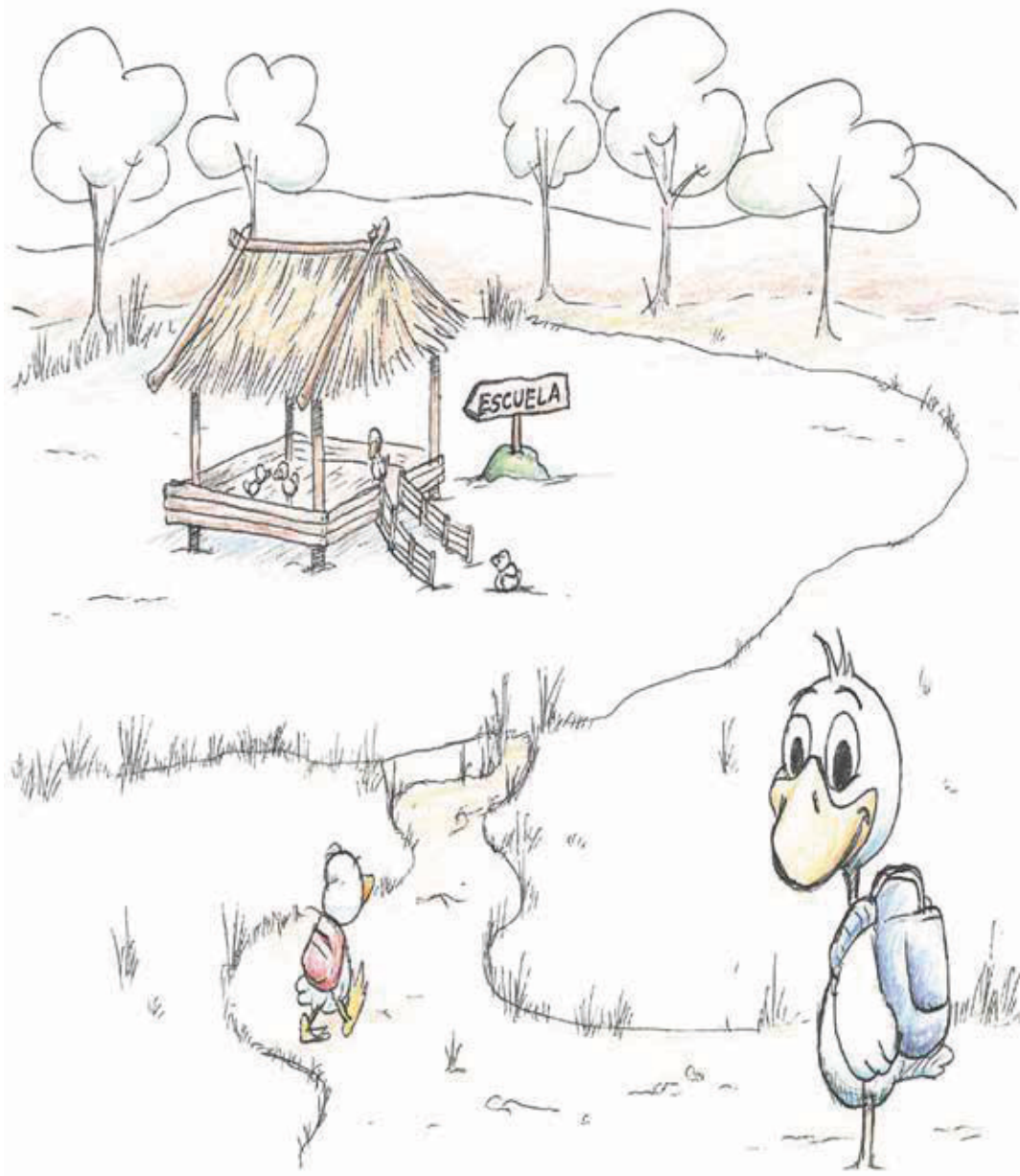
- Hi ha aneguets que creuen que tenen un cor petit, tan petit que només es permeten estimar un o dos aneguets. Els sembla que si n'estimen algun altre no tindran lloc per a tots i hauran de triar, de manera que n'hauran de fer fora alguns perquè n'hi càpiguen d'altres.

En Lau escoltava amb atenció el que l'arbre li explicava, i pensava en el seu propi cor: seria petit com el de la història? Què podia fer ell per fer-lo més gran i més fort?

- El que aquests aneguets no saben, Lau -va continuar dient l'arbre- és que en el cor hi ha lloc per a tots, i que no cal deixar d'estimar algú per poder estimar-ne un altre. D'aquesta manera el cor es va engreixant i engreixant fins a fer-se cada cop més gran i més fort.

Aquella mateixa nit en Lau va somiar que el seu cor tenia diferents estances i portes on hi cabien tots els qui havia estimat durant la seva vida, els seus pares, els seus amics... i també hi tenia encara nous espais amb les seves portes on hi cabrien els nous amics que faria i la família d'ànecs amb qui vivia. A mesura que anava omplint els nous espais del seu cor amb aquells a qui estimava, aquest anava creixent i creixent.

Des d'aquell dia en Lau va deixar d'estar trist; encara recordava els seus pares i esperava veure'ls, però ara sabia que el seu cor era prou gran i que tenia un espai molt especial reservat per a ells, potser el més gran de tots, però també tenia altres espais on cabien tots aquells que l'estimaven, que el cuidaven i es preocupaven per ell.

Voldríem agrair la col·laboració desinteressada de totes aquelles persones
que han fet possible que aquest conte vegi la llum:

A la Cristina Alles, la Laura Castiñeiras, la Marta Pinos i la Carmen Rey,
que hi han posat les paraules.

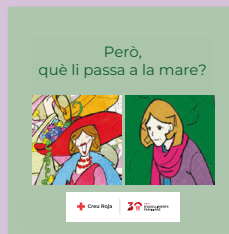
Al Francisco Rodríguez,
que n'ha dibuixat els personatges.

A l'Alba Juanola
que n'ha fet l'adaptació al català.

A la Cruz Vermella Española en Galícia,
que ha cedit els drets de reproducció.

Aquest conte forma part de la col·lecció “CONTES D’ANAR I TORNAR”
que han estat pensats, sobretot, per a tots aquells nens i nenes
a qui els han dolgut els pares.

Acolliment Familiar

L'experiència de pertànyer a dues famílies

acollimentfamiliar.org

Amb el suport de

Amb càrrec a l'assignació del 0,7 % de l'IRPF

**FOMENT DELS
ACOLLIMENTS
FAMILIARS**